

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Ο ΓΛΑΦΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Είχε μπει τὸ φθινόπωρο.
 Ἐξω ἡ νύχτα ἦταν θολή και κρύα. Δυνατὸς ἄνεμος οὐρλαζε πάνω στις στέγες, τὰ κλαδιά τῶν δέντρων λυγίζαν ἀπελπισμένα, κάτω στὸ δρόμο ἓνα πλῆθος ξερόφυλλα ἔφευγε κι' ἀνεμοπετοῦσε θροῦζοντας, σὰν κοπάδι ἀπὸ παράξενα νυχτοπούλια...

Στὸν οὐρανὸ ἓνα λιψὸ, φαγωμένο στην ἀκρὴ φεγγάρι, ἔτρεχε σὰν ζυνηγημένο ἀνάμεσα στὰ μαύρα κουρέλλια τῶν συννέφων...

Ψυχὴ γεννητὴ δὲν ἀκούγατε πουθενά, ὅλοι οἱ γνώριμοι θόρυβοι τῆς καλοκαιριτικῆς νύχτας εἶχαν πάψει, ἡ πόλι κοιμόταν βαθεῖα, βουβή, σιωπηλὴ, ἀτάραχη...

Εἶχα γυρῶσι στὸ σπίτι κοντὰ στις τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Δὲν αἰσθανόμουν διάθεση γιὰ ὕπνο.

Μπήκα στὸ γραφεῖο, ἀνοῖξα τὸ παράθυρο νὰ φύγῃ ἡ μυρωδιὰ τῶν παλιῶν βιβλίων, πήρα ἓναν τόμο ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη και ἔαπλωσα σὲ μιὰ πολτρόνα...

Τὸ παράθυρο τοῦ γραφεῖου ἔβλεπε στὴ αὐλὴ ἢ καλύτερα στὴν προέκταση τῆς αὐλῆς, σ' ἓνα ἀπέραντο μακρυνάρι, ποὺ σχηματίζονταν μετὰ τὸ δικὸ μας σπίτι καὶ τοῦ πλαγινοῦ. Στὸ μακρυνάρι αὐτὸ χερσιῶνα καλοκαίρι οἱ ἄνεμοι περνοῦσαν ορμητικοί κι' ἀγριοί, βίαιοι και μαυισμένοι, σφουρίζοντας και μοιγροῦζοντας φρενιασμένα, σὰν ἀνήμερα θηρία...

Τὸ σπίτι ἦταν χτισμένο σ' ἓνα ἔθροισμα, λίγο πλεὸ πάνω ἀπ' τοὺς βράχους τῆς Πειραιῆς χερσονήσου. Τὸν τελευταῖο χειμῶνα ὁ ἀγέρας μᾶς εἶχε κάψει κομμάτια τῶνα παραθυρόφυλλο, ἔσπασε τοὺς σιδερένιους τσιμεντέδες και τὸ βρόντησε κάτω, θρηματίζοντάς το ἔτσι, πὸν νὰ μὴν κἀνῃ περὶ παρά γιὰ τὴ φωτιὰ!

Κάτω ἡ γῆ ἦταν στρωμένη μὲ θαλασσινὰ βότσαλα και σφουρρίζοντα στὸν ὅτιο εἶχαν φτυρῶσι τοῦρες - τοῦρες, θαλερὰ κι' ὀλοπρόσινα δειλινά. Ἦταν ἀλήθεια χαρὰ τὸν ματιῶν κι' εὐφροσύνη, νὰ τὰ βλέπῃ κανεῖς τις ὄρες πὸν βασιλεῦε ὁ ἥλιος ν' ἀνοίγουν ὅλα μαζί, τὰ κόκκινα, τὰ μωβ, τὰ κίτρινα, τὰ ὀλόλευκα λουλουδία τους, τὰ μικρὰ, ἀβροὰ και ντελικιὰ ἀνθάκια τους, πὸν γέμιζαν τὸν ἀέρα με τὴν γλυκερὰ εὐωδιὰ τους...

Τὰ θερινὰ ἀπορροσῆμερα, ὅταν ἡ ζέση ἀναβε και φούντωνε στὴν πόλι, καθόντουσαν ἀραδιαστὰ στὸ μακρυνάρι και δροσολογιόντουσαν δυὸ-τρεις γρηοῦδες πὸν ἔμεναν στὰ εἰσόγια τῆς αὐλῆς και στὸ ὑπόγειο, φτωχολογία δαρμένη ἀπ' τὴ δυστυχία ἀλύπητα...

Ὅταν φθινοπώριζε τὸ μακρυνάρι ἀτόμενε ἔρημο στους ἀνέμους, πὸν διάβαιναν ἀπ' αὐτὸ, πάνω στὰ φρενιασμένα τους, γογοπόδαρα ἄτια...

Τὶς νύχτες ἡ γάτες τῆς γειτονίας, γάτες σπιτικές και γάτοι ἀδέσποτοι, χωρὶς κυρὰ κι' ἀγένητη, γυροβόλιζαν κει κάτω, φωτεινόντουσαν και καργαδιάν, ἔσκουζαν και θρηνολογοῦσαν φρικτὰ κι' ἀπαίσια...

Σεχῶριζε μετὰ τὸν ἓνας μεγάλος ἀγριογάτος, ποῖος ξέρει ἀπὸ πὸν φευγάτος, ἀνταρτῆς, πρωτοκλέφτης και καυγατζῆς, πάντα πεινασμένος και πάντα ἀγριος. Τὸνα του μάτι ἦταν βγαλμένο, τὸ κεφάλι του ἦταν χοντρὸ, τὸ χῶμα του βαθὺ γριζό, τὸ σκουρῆμό του τρομακτικό.

Ἦταν ὁ τρόμος τῆς γειτονίας, τῶν ἀνθρώπων και τῶν γάτων, σάλταρε ἀπ' τ' ἀνοικτὰ παράθυρα κι' ἀράζεε ὀλόκληρες ἀρμαδιές φάρια, μεγάλα κομμάτια κρέας, ἀναπόδογ' ἔζε τὸ φαί πάνω στη φωτιὰ, ἀναίσθητος στὰ δυνατὰ χτυπήματα, ἀγριεύοντας τις πλεὸ πολλές φορές, ἔτοιμος νὰ χυμῆσῃ στὸ λαῖμό, στὰ μάτια, νὰ τσαγγρονίσῃ, νὰ ἀσίσῃ, νὰ δαγκώσῃ!...

Τὸν εἶχαν βγάλει Στραβάρατα και τὸνομα αὐτὸ τοῦ ταῖριας μὴ χαρὰ...

Τοῦγαν εἶδε πολλὲς φορές δηλητηριασμένα φάρια και κρέατα μὴ — ποῦγμα ἄλλοκοτο — τάτρωγε λιμασμένα, χωρὶς νὰ παθαίνῃ τίποτα...

Τὸν περασμένο χειμῶνα, κοντὰ τὸ ἀπόβραδο, κάποια πολυμήχανη κι' ἐμπνευσμένη νοικοκυρὰ τοῦρηξε φρομὴ ζυμωμένο μὲ φλιζοπατισμένα γυαλιά. Ὁ Στραβάρατας τῶγαγε μὲ τὴν ὄρεξη τοῦτρωγε ὅτι κι' ἂν τῶγαινε μπροστὰ του και τὴ νύχτα ἀναστῆσε τὴ γειτονιά μὲ τις φωνές του. Ἐσοῦζε ὡς τὴ χαρῶνῃ ἄγρια και πονεμένα, ἄλλοτε φρενιασμένα κι' ἄλλοτε θρηνητικά, νιαοῦριζε φρικτὰ, ἀπαράλλαχτα σὰν γυναῖκα πὸν τὴ βῆξε ἀναπάντεχη συμφορὰ, ἔκλαιγε σὰν μορὸ πὸν τὸ πνίγων, ξεφουζέε σὰν ζῶο πὸν τὸν χόνων τὸ λεπίδι στὸ λαῖμό, σ' ἔπιανε λιπὴ κι' ἀγωνία νὰ τὸν ἀζοῦσε...

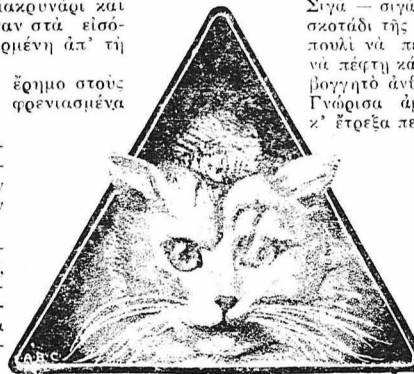
Πιστέψαμε πὸς ἡ νύχτα αὐτὴ ἦταν ἡ στενὴ τῆς πολυτάραχης ζωῆς του και κοντὰ τὸ χαρῶνῃ τοῦτρωγε πλεὴ, νομίσαμε πὸς φορήσε, μέσα στους φριχτοὺς πόνους πὸν τοῦ θέριζαν τὰ σπλάγνα...

Κι' ὅμως... Τὸ πρῶτὸ τὸν εἶδαμε σβέλτων κι' ἀγριον ὅπως πάντα, νὰ τεντώνεται και νὰ ρουθωνίζῃ νυσταγμένα στὸ ζεστὸ προσήλιο.

Τὴ νύχτα αὐτὴ διαβάζοντας ἔαπλωμένος στὸ γραφεῖο, τὸν ἄκουγα νὰ τριγυρίζῃ κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα, ὀλομόνοχος μέσα στὸ σκοτάδι και σὸν ἀέρα ποῦρλιαζε ἀπαίσια...

Δὲν καθοδημῶνα τί βιβλίο εἶχα ἀνοίξει. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὸς εἶχα βυθιστεῖ στὸ διάβασμα, ὅταν ἄκουσα ἄξαφνα ἓνα δυνατό φτεροκόπημα στὸν ἀέρα. Ἦταν τόσο ξαφνικό και τόσο ἀπρόοπτο, πὸν τὸ βιβλίο μοῦπεσε ἀπ' τὰ χέρια και τινάχτηκε ὀλόρθος κιντῶντας ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὸ φτεροκόπημα ἀκούγονταν ἀκόμα ψηλά, πάνω ἀπὸ τὴ στέγη, βαρὺ κι' ἀποκαρῶμένο...

Σιγα — σιγὰ χαμήλωσε κι' ἄξαφνα πάλι εἶδα μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ἀνεμόδαρης νύχτας, ἓνα μεγάλο ὀλόσπυρο πουλὶ νὰ περῶνῃ γοργὰ μπρὸς στ' ἀνοικτὸ παράθυρο και νὰ πέφτῃ κάτω, στὸ μακρυνάρι... Τὴν ἴδια στιγμὴ κάτι σὰν βογγητὸ ἀνθρώπου πὸν πεδαῖνε ἔφτασε στ' αὐτὰ μου. Γνώρισα ἀμέσως τὸ μονότονο γοργοῦσιμα τοῦ γλάρου κι' ἔτρεξα περιέργως στὸ παράθυρο. Ναί... Ἦταν ἓνας μεγάλος κάταστρος γλάρος, πὸν ποῖος ξέρει τὸ περιστατικό τὸν σῆκωσε νυχτιάτικα ἀπ' τις θαλασσόδαρτες κοιφάδες τῶν βράχων τῆς Πειραιῆς και τὸν ἀνάγκασε νὰ φτερογίσῃ ὡς τὸ πῆλομα ποῦταν τὸ σπίτι μας. Μπορεῖ νάταν και χτυπημένος... Ὅπως λέω παραπάνω τὸ πέταγμα του ἦταν βαρὺ. Μπορεῖ και νὰ τὸν παρῶνε ὁ δυνατὸς ἀέρας και νὰ τὸν ἔρριξε, ἀποκαρῶμένο και ἀδύνητο, στὸ μακρυνάρι τῆς αὐλῆς μας... Εἶχα σκίψει στὸ παράθυρο, μὴ μόλις τὸν διέκρινα, νὰ στέχῃ ἀκίνητος, χωρὶς νὰ σα-

λεύη καθόλου, πλάι σε μιὰ μεγάλη πέτρα, πού χρησίμευε τὸ καλοκαίρι στὴς γρηῃς τῆς αὐτῆς γιὰ νὰ καθοῦνται.

Περιμένοντας νὰ ξανασηκωθεί ἄναερα καὶ νὰ φύγει, ἀκούσα ξαφνικά τοὺς κλώνους τῶν δειλινῶν νὰ θροῦζουν κι' ἔρριξα γιὰ μιὰ στιγμή τὸ βλέμμα μου πρὸς τὸ ἔκει. Ἀντίκρουσα τότε κατὰ ποῦκα νεν τὴν καρδιά μου νὰ τὴ σφιξῆ ἢ ἀγωνία. Ἀνάμεσα στὰ φύλλα, μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι, εἶδα ἓνα μάτι ἀστραφτερό, κοκκινοπορτοσίνο, ἄγριο, παρόμοιο μ' ἄναμένο κάρβουνο. Ἦταν ὁ Στραβάραπας, τὸ κατάλαβα ἄμέσως... Τὸ μάτι του, τὸ φρικτὸ κι' ἀπαίσιο, ποῦχε σηκωθεί γιὰ μιὰ στιγμή ψηλά, πρὸς τὸ παράθυρο, γύρισε τώρα ὁλοῖσα πάνω στὸ γλάρο, π' ἀποκαυωμένος ἴσως, εἶχε λουφάει στὴ θέση του...

Ἐρίαντεψα ἄμέσως τὸ δράμα πού θὰ παιζόταν ἔκει κάτω, κι' ὁμως δὲν κουνήθηκα ἀπὸ τὴ θέση μου, καρφωμένος ἔκει γεμάτος ἀγωνία καὶ περιέργεια...

Εἶδα τὸ Στραβάραπα νὰ βγαίνει σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ σαλέψει φύλλο, μέσα ἀπ' τὰ δειλινά, τὸν εἶδα νὰ προχωρῆ, χωρὶς ν' ἀκούγεται, πρὸς τὸ πούλι, μετὰ τὸ χοντρό του λαϊμὸ τευτωμένο, ν' ἔπυλος, πονηρὸς, ἀποφασισμένος...

Προχωροῦσε ἐντελὸς ἀθόρυβα μ' ἄσαφνα, ὁ γλάρος, σὺν τὰ διαισθανόθηκε τὸν κίνδυνον πού πλησίαζε, γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ γάτου, τὸν εἶδε, τέντωσε κι' αὐτὸς τὸ λαϊμὸ του, ὀρθώθηκε στὰ πόδια του κι' ἀνάδεψε τὶς φτερούγες του.

Ἐλπίσα πὸς θὰ φτερουγίσει καὶ θάφυγει, μὰ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Κρατοῦσε μονάχα τὰ μάτια του πάνω στὸ γάτο πού προχωροῦσε, ὄλο καὶ προχωροῦσε, σιγά-σιγά χωρὶς νὰ βιάζεται, ὀσμίζοντας τὸν ἀέρα...

Ὅταν ἔφτασε τέσσερα με πέντε βήματα μακριά ἀπ' τὸ γλάρο, στάθηκε, τὸν κῆτάζε καλά-καλά, μαζεύτηκε, τίναξε ὀλόρθη πίσω τὴν οὐρά του, συσπειρώθηκε ἔτοιμος νὰ χιμήσει καὶ δὲν περιμένε περὶ παρά τῆς κατάλληλης στιγμῆς...

Ὁ γλάρος ἀσπλέυτος πάντα στὴ θέσι του τὸν παρακολοῦθαγε διαρκῶς μετὰ τὸ βλέμμα.

Εἶχε κατάλαβει τὶς διαθέσεις τοῦ ζώου καὶ τὴ στιγμή πούδε τὸ Στραβάραπα νὰ μαζεύεται ἔτοιμος νὰ χιμήσει, τέντωσε περὶ πολλὸ τὸ λαϊμὸ του κι' ἄφησε ἓνα ἀπειλητικὸ γογγυούρισμα... Αὐτὸ ἦταν ὄλο. Ὁ γάτος στίχτηκε ξαφνικά, πήρε φόρα καὶ πῆδησε ἴσα πάνω του. Ὁ γλάρος πρόφτασε, μαζεύτηκε, ἔσκυψε, κουβαριάστηκε καὶ τὴ γλῶσσος. Ὁ Στραβάραπας πέρασε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ σουρουβιάστηκε ἓνα-δύο βήματα περὶ πέρα. Νιαούρισε τότε ἄγρια, σηκώθηκε ἀπὼ καὶ ξαναορίστηκε ἄγριος, σβέλτος, περαιομένος. Ὁ γλάρος τὸν δέχτηκε μ' ἓνα δυνατὸ χτύπημα τῆς μακρῆς, σουβλερῆς του μῦτης, κρατώντας μισοσηκωμένη μπρὸς του τὴ φτερούγα του σὺν ἀσπίδα...

Ἄρχισε τώρα μεταξύ τους μιὰ πάλη ἄγρια, λυσσασμένη... Ὁ Στραβάραπας ριχίνεται φρενιασμένος ἀπάνω στὸ γλάρο, πηδαίει, κουλουοῦνίζεται γύρω του, πασχίζει νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια μετὰ τὰ νύχια του, σαλπάρει πότε δεξιά, πότε ξερβά, μοναχρίζει ὀργισμένα, νιαουρίζει μετὰ λύσσα, σηκώνεται στὰ πίσω του πόδια, τὸ μάτι του φλογοσιπυαρίζει μετὰ τὸ σκοτάδι... Ὁ γλάρος ἀσυνήθιστος στὴν πάλη αὐτῆς στεριάς, λαβωμένος στὴν μία του φτερούγα, ὅπως φαίνεται ἀπ' τὸν τρόπο πού τὴν κρατᾷ ἀπλωμένη σὺν σπασμένο ριπίδι, ἔχει τ' ἄλλο του φτερό ἀνοιχτὸ κι' ὀρθιὸ μπρὸς του, γογγυοῦριζει ἄγρια καὶ προσπαθεῖ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἔγχροτὸν μετὰ τὴ σουβλερῆ του μῦτη... Σημαδεύει κι' αὐτὸς, ὅπως φαίνεται, στὰ μάτια, στὸ μοναχικό μᾶτι τοῦ Στραβάραπα, πού τὸν κῆτάει ἀπαίσιον γογγυωμένο, βλοσυρὸ, ἄγριο !...

Ἡ πάλη κρατᾷ ἔτσι ἄρκετα δευτερόλεπτα, χωρὶς ἀποτέλεσμα, μετὰ πείσμα.

Ἡ καρδιά μου σπίγγεται. Ἀνάρημι τὸ φτωχὸ γλάρο, μὰ δὲν μπορῶ καὶ νὰ τὸν βοηθήσω. Ἄν ἔχγνα νερό θὰ τὸν τρώγαζα περὶ πολλὸν. Ὁ Στραβάραπας ἔχει πὸς βροσκομαὶ ψηλά, στὸ παράθυρο, μὰ αὐτὸ δὲν τὸν φοβίζει...

Τώρα ὁ φαγομὸς ἀναμεταξύ τους ἔχει γίνε περὶ λυσσάλους. Χτυποῦνται φρενιασμένα, λευκὰ φτερά μαδοῦν ἀπ' τὸ γλάρο καὶ ἀερανεμίζονται γύρω τους, ὁ Στραβάραπας ἔχει πάψει νὰ νιαουρίσει, φυσεῖ μόνον κάθε τόσο φουρλισμένα. Παλεύουν περὶ βουβὰ, σιωπηλά, ζοντανασαίνοντας. Διακρίνω τὸ γλάρο νὰ χτυπᾷ μετὰ τὴ μῦτη του δεξιά-ξερβά, σὺν νὰ μὴ βλέπῃ μπρὸς του. Θὰ τοῦβγαλε τὰ μάτια μετὰ τὰ νύχια του !...

Νοιώθω ἀράνταστη ἀγωνία, θελαὶ νὰ κατέβω κάτω, κι' ὁμως μένω πάντα καρφωμένος στὴ θέσι μου...

Ὁ φτωχὸς ὁ γλάρος φαίνεται ἀποκαυωμένος. Ἡ γερὴ φτερούγα του πού τὴν εἶχε σηκώσει μπρὸς του σὺν ἀσπίδα ἔχει μαδηρε, στριμωχεται ὀλοένα πρὸς τὸν τοῖχο, χτυπάει μετὰ τὴ μῦτη του ἀπλωμένη, χωρὶς ἀποτέλεσμα, ὁ Στραβάραπας τὸν ἔχει καταματώσει, καταλαβαίνει τὴν ἀδυναμία του καὶ τὸν βασανίζει, σαλπάρει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, τοῦ ριχίνεται ξαφνικά πότε ἀπὸ μπρὸς καὶ πότε ἀπὸ πίσω, ξαναρχίζει νὰ νιαουρίσει ἄγρια, σὺν νὰ τραγουδᾷ τὸ νικητήριο, θριαμβικὸ του ὄσμα !...

Ναί... Τὸ δράμα πλησιάζει στὸ τέλος του.

Ἐχει βγάλει τὰ μάτια τοῦ θαλασσοῦχαρου πολιοῦ, τόχει καταμαθήσει, τόχει ἔξαντλησει, μαζεύεται γιὰ τελευταία φορὰ, συσπειρώνεται, πέρνει φόρα, ἔτοιμος νὰ ριχτῆ στὸ λαϊμὸ μετὰ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μία... νεκρανάστασις.

Ποῖος θὰ ἐπίστευε ποτὲ ὅτι ἡ ἐπιστήμη θὰ κατορθῶνε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ν' ἀναστήσει καὶ... νεκρούς ; Καὶ ὁμως τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ !...

Ἰδοὺ ἀκριβῶς πὸς συνέβη τὸ γεγονός αὐτὸ :

Στὴν Νέα Ὑόρκη—πὸ ἄλλοῦ !— διέμενε ἐγκατεστημένος ἔκει πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἓνας πλούσιος ἔμπορος ταχυοῦ, ὁ κ. Ἰσαὰκ Ρομαίν. Ὁ κ. Ρομαίν, ζοῦσε πολὺ εὐτυχῆς, ὅταν ἔξαφνα, μιὰ μέρα, τὰ δύο του παιδιὰ προσεβλήθησαν ἀπὸ λύσσα καὶ πέθαναν. Ὁ πλούσιος ἔμπορος ἐλάτρευε τὰ παιδιὰ του, κι' ἀπελπισμένος ἀπὸ τὸ θάνατόν τους ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ. Οἱ συγγενεῖς του, βλέποντας τὴν βαθυὰ μελαγχολία πού τὸν εἶχε καταλάβει, δὲν τὸν ἀφίναν οὔτε βῆμα. Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες αὐτῆς ἡμέρας ὁμως, κατόρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴ τῶν φυλάκων του, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, πῆγε καὶ χερμάσθηκε !...

Μόλις οἱ συγγενεῖς τοῦ αὐτόχειρος ἀνεζάλυψαν τὸ πτώμα του, φώναξαν ἓνα γιατρό. Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ γιατροῦ—ὁ ὅποιος ἔγινε ἓνας ἀπὸ τοὺς νέους αὐτοῦς Ἀσζηλιάδας πού πιστευόταν στὸν ἡλεκτρισμὸν σὺν σὲ Θεο— ἦταν νὰ πάρῃ τὸ πτώμα καὶ νὰ τὸ βουτήσῃ μέσα σ' ἓνα κατὸ μαντίον, ὅπου τὸ ἄριος ἐπὶ εἰκοσι λεπτά. Ὅταν τῶβγαλε ὁμως ἀπὸ κεῖ, τὸ πτώμα δὲν εἶχε ἕποση καμιάν ἀλλοίωση. (Ἐδὼ μιὰ παρενθύσις : Οἱ νεώτεροι ἐπιστήμονες, στὴν Ἀμερικῆ, συνειθίζουν πράγματι πρὸς πιστοποίηση τῶν θανάτων νὰ βουτοῦν τὸ πτώμα μέσα σὲ ζεματιστὸ νερό. Ἐάν, δηλαδή, ὁ νεκρὸς δὲν ἔχει ἐντελὸς πεθάνει, τὸ ζεμάτισμα θὰ... τὸν ἀποτελειώσῃ !)

Ὁ ἀμερικανὸς γιατρός, λοιπόν, χωρὶς ν' ἀπελπισθῆ ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τοῦ... ζεματίσματος τοῦ νεκροῦ, ἔβησε τὸ πτώμα του καὶ τὸ ξάπλωσε πάνω σ' ἓνα τραπέζι, κατόπιν δέ, ἀφοῦ τοῦ ἔβαλε «πρίζες» στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, διοχέτευσε

ἐπάνω του μιὰ μεγάλη ποσότητα ἡλεκτρισμοῦ. Καὶ τότε, ὁ τοῦ θανάτου, οἱ μὲς τοῦ νεκροῦ ἄρχισαν νὰ πάλλουν καὶ τὰ βλεφαρὰ του μισανοῖζαν ! Τὰ φαινόμενα ὁμως αὐτὰ δὲν διαρκοῦσαν παρά ὄσην ὥρα τὸ πτώμα βρισκόταν ὑπὸ τὴν ἐπίθεσιαν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Μόλις τὸ ρεῖμα ἔπαυε νὰ διοχετεύεται, ἔπαυαν καὶ τὰ φαινόμενα. Ὁ γιατρός, χωρὶς ν' ἀπελπισθῆ, ἔθεσε σ' ἐφαρμογὴ ὅλες τις ἕως τώρα γνωστὰς μεθόδους τῆς ἐπιστήμης : τεχνητὴ ἀναπνοὴ διὰ τελεσιτάτων μηχανημάτων, ἐνεσεις στὸ «διὰφραγμα» τοῦ λάρυγγος κλπ. Ὅλ' αὐτὰ ὁμως ἀπέβησαν εἰς μᾶτην. Καὶ τότε, ὁ μοντέρνος Ἀσζηλιάδης, ἀπεφάσισε νὰ ἐφαρμόσῃ ἑαυτοῦ ἑπίπῃ στὸν... πεθαμένο, μιὰ μέθοδο δικτῆς του εφευρέσεως. Τοῦ ἄνοιξε τις ἀρτηρίες τῶν χερῶν, ἄνοιξε τις ἀρτηρίες καὶ τῶν διζῶν του χερῶν, καὶ τις ἐνώσσε, μεταγγίζοντας ἔτσι τὸ αἷμα του στὸν πεθαμένο. Ἐκινδύνευσε, βέβαια νὰ πεθάνῃ κι' ὁ ἴδιος, ἤθελε

ὁμως νὰ δῆ ἂν θὰ κατορθῶνε νὰ μεταδώσῃ τοὺς χτύπους τῆς δικτῆς του ζωτικῆς καρδιάς, στὴν καρδιά τοῦ πεθαμένου... Καὶ τὸ κατορθῶσε αὐτὸ ! Μετὰ εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας, ἡ καρδιά τοῦ νεκροῦ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀσθενικά στὴν ἐσχῆ, δυνατότερα κατόπιν. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἄλλη μισὴ ὥρα, ὁ νεκρὸς ἄρχισε νὰ ἀναπνεῖ !... Τὸ θαῦμα εἶχε συντελεσθῆ ! Ἡ συνέστις τῆς θεραπειᾶς τοῦ... ἀναστηθέντος, ἦταν πλέον εὐκολωτέτη. Καὶ σήμερα, ὁ κ. Ἰσαὰκ Ρομαίν, βροσκομαὶ στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως !...

Τὸ «θαῦμα» αὐτὸ ἀνεστάτωσε τοὺς ἱατρικοὺς κόκλους ὄλοου τοῦ κόσμου. Κανεῖς δὲν τὸ διαμαρτυρεῖ, ἄλλοστε. Μένει μόνον νὰ ἐξετασθῆ κατὰ πόσον ὁ κ. Ἰσαὰκ Ρομαίν εἶχε πράγματι... πεθάνει, ἢ μήπως εἶχε φθάσει μόνον στὸ χεῖλος τοῦ θανάτου χωρὶς καὶ νὰ ἐφευγῆ. Ὅσο ὀδῆσθε ὁμως καὶ ἂν ἔχη τὸ πᾶγμα, τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τῆς ἐπιστήμης μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ πραγματικὸν θαῦμα. Καὶ, στὸν ἡλεκτρισμὸν, δικαίως δυνατὰ νὰ ἀνονημθῆ ὁ τίτλος τοῦ «Ἰσχυροτέρου ἀπὸ τὸν θάνατον !»

τὰ δόντια...

Ὁ γλάρος ποῦπαγε ξαφνικά νὰ τὸν ἀκούῃ καταλαβαίνει, φαίνεται τὶ τὸν περιμένει, μαντεύει τὸν κίνδυνον... Κι' ἄσαφνα, ἀτότομα, χωρὶς νὰ τὸ περιμένει κανεῖς, τίναζεται ψηλά, ἀπλώνει τὰ μαδημένα του φτερά, χτυπάει ἀπελπισμένα τὸν ἀέρα, ἀνεβαίνει μ' ἀφάνταστο ἄγωνα, ψηλώνει ψηλώνει, χτυπάει πάνω στὸν τοῖχο, σφουροκλιεται πάλι δύο— τρεῖς σπιθαμῆς πρὸς τὰ κάτω, ἀνεροζυγιάζεται, ξανανεβαίνει, φτεροκοπάει ἀπελπισμένα, περναὶ σκεδὸν μπροστά του, φτάνει στὰ κεραμίδια τοῦ πλαγινοῦ σπιτιοῦ καὶ σωριάζεται μετὰ πάνω, ἔξαντλημένος, χωρὶς πνοή, μετὰ φτερὰ ἀνοιχτά, μετὰ τὰ πόδια ψηλά, ἀποφασισμένος νὰ πεθάνῃ μοκρὰ ἀπ' τὸν ἔγχροτὸν, ἀντρόπιαστος κ' ὑπερήφανος...

Σαλεύει δύο-τρεῖς φορὰς κ' ἔπειτα τίποτα περὶ. Σειρήνησε !...

Κάτω, μέσα στὸ σκοτάδι, φλογοβολεῖ ἀπαίσιο τὸ μάτι τοῦ Στραβάραπα. Ξαφνισμένος, φρενιασμένος, πειναλὸς, κῆτάει ψηλά νιαουρίζοντας ἄγρια, πεινασμένα...

Χάρης Σταματιῶ

